

Kl. 13:58

Søren Espersen (DF):

Jamen jeg har hørt det her før: Hvad kommer der egentlig ud af det? Betyder det egentlig noget, om vi er der eller ej? Er det ikke ligegyldigt, om den ene eller den anden kommer? Det vil Kinas ledere nok ikke lægge særlig vægt på. Jeg er også enig, når det bliver sagt, at det kinesiske tv jo ikke kan fokusere på en tom stol, når de skal vise de folk, der er med til åbningen.

Men jeg helt sikker på, at hvis f.eks. prins Charles, som nu har valgt at blive væk fra åbningen, kom til åbningen, ville der i den grad blive fokuseret på ham. Så ville man ustandselig se billeder af ham i det kinesiske tv, for han er jo også en kendt mand derude. Så derfor har det altså en væsentlig betydning, om han er der eller ej. Det er fuldstændig rigtigt, at der kan være danske politikere derude, som der ikke nødvendigvis vil blive lagt mærke til i kinesisk tv og få særlig omtale, det tror jeg da gerne. Men sagen er, at der vil blive fokuseret på dem, der er der, men selvfølgelig ikke på dem, der ikke er der. For de kinesiske tv-folk er selvfølgelig lige så gode og manipulative, som vi er her i Vesten.

Kl. 13:59

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Værsgo til anden og sidste korte bemærkning.

Kl. 13:59

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg forstod sådan set på svaret, at hr. Søren Espersen var lige så meget i tvivl om, hvilken effekt det her ville have, som jeg selv er. Jeg har en fornemmelse af, at det ikke vil have nogen effekt. Hr. Søren Espersen gik ikke ind i at forklare, hvilken effekt det ville have. Jeg synes, det viser lidt, hvor svag i koderne argumentationen egentlig er.

Så bare til myten om prins Charles: Jeg synes, vi endnu en gang skal understrege, at prins Charles ikke har været til OL, siden hans søster deltog i OL for mere end 30 år siden. Det er jo totalt historieløst at påstå, at prins Charles deltog i en boykot af OL; det er ikke tilfældet.

Kl. 13:59

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Værsgo til svare.

Kl. 13:59

Søren Espersen (DF):

Nej, men sagen er bare, at det ville blive set, hvis han var der. Egentlig på samme måde som at den danske kronprins, hvis han vælger at tage derud, helt givet vil komme i kinesisk tv – helt givet, for det er man interesseret i. På samme

måde er jeg sikker på, som jeg også nævnte tidligere, at tilstedeværelsen af diverse store politikere fra Europa vil blive bemærket. Hvis Angela Merkel vælger at tage af sted, vil hun blive filmet og set. Det samme vil jo gælde Hans-Gert Pöttering, formanden for EU-Parlamentet, og nogle af de andre, jeg har nævnt, hvad enten det nu ender med, at Gordon Brown eller Nicolas Sarkozy tager derover – jeg ved, at de begge tøver. Men de vil jo blive filmet, hvis de er der.

Kan man ikke forstå, at det er det, der er sagen? Det er dem, der kommer, der vil blive set, og det er der, problemet er. De kinesiske ledere har jo brug for et alibi over for deres egen befolkning: Her står de sammen, her står vores ledere sammen med alle disse store statsmænd fra hele verden, det må være nogle fantastisk gode ledere, vi har. Det er det, der er meningen fra det kinesiske lederskabs side over for deres egen befolkning. Det er det, vi skal undgå.

Kl. 14:01

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere korte bemærkninger, og vi går videre i ordførerrækken. Værsgo til fru Pernille Frahm.

Kl. 14:01

(Ordfører)

Pernille Frahm (SF):

Som jeg sagde før til den socialdemokratiske ordfører, vil jeg gerne starte min ordførertale med at komme med en ros til den måde, de kinesiske myndigheder har tacklet den enorme ulykke, der ramte dem med jordskælvet her for nylig, og også komme med min sympati til ofrene og til de pårørende til ofrene. Specielt når man ser forskellen på, hvordan Kina har tacklet den situation, og hvordan Burma eller Myanmar har tacklet situationen med orkanen, må man sige: Jo, der er selvfølgelig forskel, og Kina har langt hen ad vejen været i en udvikling i en god retning. Det skal vi ikke lukke øjnene for. Det synes jeg ikke vi skal. Det skal vi vise vores respekt for og også markere at vi er opmærksomme på.

Når vi har den her debat i dag, har vi den jo bl.a., fordi det tog nogen tid, før vi overhovedet politisk kunne rejse spørgsmålet om OL, fordi vi fra starten havde den linje fra regeringens side, at sport og politik intet har med hinanden at gøre. Der må man vist sige, at vi efterhånden er nået derhen, hvor man hele vejen rundt erkender, at sport og politik på det her plan har ganske meget med hinanden at gøre. Det kan ikke skilles ad, ligesom politik og symboler i det hele taget er meget svære at skille ad.